

Eric Knutsson

Från: [REDACTED]
Skickat: den 25 april 2026 12:03
Till: Eric Knutsson
Ämne: [REDACTED]
Bifogade filer: nintendo.zip

Hej :)

Hann inte skicka igår.

Hår kommer några få bilder från vår vardag på 80-talet och tidigt 90-tal. Tyvärr är inte Nintendo jättesynligt på alla. Men du får fria händer att ta med dem i utställningen. Du får även redigera för att få fram färger och ljusa upp dem om du vill. Jag la ihop bilderna till en zip.

Här har jag skrivit ihop lite minnen. Du får fritt välja om du tar med nåt i utställningen, och får fritt redigera de delar som är intressanta.

Mina minnen:

1986 när jag var 5 år bodde vi i ett område, Brickebacken, som var del av miljonprogrammet. Där hade vi massor av leksaker, He-man figurer, Transformers, Golden girl och Barbie och Sindy dockor, lego, massor av spelkolor och dankar. Jag hade en fin BMX med blå hjul, och ett jätte-akvarium med 11st pirayor. Jag var dock ganska blyg.

Jag minns att jag först såg ett Nintendo under hösten 1986 hemma hos en familj vi umgicks med, där sönerna spelade Kung Fu.

Redan julen 1986 fick vi vårt NES. Första gången vi kopplade in vår NES på julaftonen, hade vi ingen aning om hur man spelade. Hur knapparna funkade och vilken figur man styrde.

Särskilt Zelda var svårt. Jag minns att min mamma, som numera nyligen gått bort, satt med mig 1987 och spelade första Zelda. Det var helt nytt och svårt att förstå att man först skulle in i grottan på första rutan. Jag minns att vi gick till höger från första rutan. Än idag är det mitt absoluta favoritspel.

På denna tid dök det upp popup-butiker med tv-spel som huvudtema. Det fanns även massor av mackar och kiosker som hyrde ut spel.

1988 strax innan jag fyllde 7 år flyttade vi till en villa i city. På denna tid hade jag och min bror varsitt NES, och vi hade troligen mest spel i hela stan. Mina favoritspel var Zelda Bubble Bobble, Life Force, Super Mario Bros 1 och 3.

Nintendo gjorde mig populär bland klasskamrater. Man lånbytte spel mycket. Eller mest var det så att de lånade av mig. Och jag blev även vän med deras storebrorsor som också spelade NES, som i sin tur visade mig hur man klarade de svåra delarna i spelen.

För att bli medlem i Bergsalas Videospelklubb fick man fylla i en broschyr som man fick med spelen och konsolen. Klubbtidningen man fick hem, bestod av några få sidor, mest i svartvitt i de första

numren. Jag kunde knappt läsa än, men det var en rent magisk känsla att få ta del av den världen, och man samlade häftena stolt.

Sen dök även Nintendo-magasinet upp i helfärg. Där minns jag att man prenumererade och ringde sina vänner och kollade om de fått nya numret samma dag och vad de läst. Framst olika trick i spelen och nyheter om nya spel. Vi spekulerade vilt om nya Mario-spel.

Vissa vänner hade man absolut noll gemensamt med utom just Nintendo. Men man skapade liksom en spelkultur tillsammans.

Jag minns en födelsedag i vårt hus 1989. Jag bjöd hela min klass. Givetvis kom inte de två populära tjejerna. Men alla andra var där, och de var nog glada att de kom. Vi hade hyrt flertalet Nintendo-konsoler från vår närliggande Texaco-mack, och en sån där matta, Power Pad, man stampade på för att styra en gubbe i ett spel som sprang och hoppade i olika sporter. Kalaset blev en succé, tack vare Nintendo.

Konstigt nog var Bergsala inte speciellt duktiga på 80-talet och tidigt 90-tal att marknadsföra så mycket merchandise, åtminstone inte i form av leksaker. Jag som samlade leksaker hittade absolut inget Nintendo i leksaksväg. Det fanns i många år inte en enda leksak i svenska butiker som föreställde Nintendo-figurer. På den tiden var det bara saker man kunde beställa direkt från Bergsala såsom broscher, väskor och kläder m.m. i ett litet häfte. Sedan började det komma saker i affärerna såsom klistermärkesalbum, pennskrin, ryggsäckar, och jag minns att det fanns Lego-liknande byggsatser med Mario-figurer på butiken Stor & Liten.

I övrigt minns hade jag trådlösa dosor och en apparat som gjorde att man kunde spela fyra spelare.

Jag minns det som att Nintendo-spel var riktigt dyra redan på denna tid, uppemot 649 kr kunde de nog kosta, kanske mer.

Vi handlade jämt på Lågprislek där Dan jobbade. Han kunde mycket om TV-spel och spelade även själv. Han kände igen oss eftersom vi var där så ofta och handlade. En stor höjdpunkt var att Nintendo-bussen skulle komma till stan, till just Lågprislek. Där skulle man få testa nya spel som inte fanns i handeln än. Troligen sommaren/hösten 1990 eftersom ett av spelen var det första Ducktales. Bussen var väldigt sen, men sen kom det en lång buss där man fick köa utanför för att få sin tur att gå in, kanske 10 personer åt gången, och sätta sig framför varsin liten tv-apparat där ett spel var igång. Jag hamnade framför Ducktales och banan Himalaya. Det var en svår bana med snö man fastnade i och en ny teknik med Farbror Joakims käpp att studsas på, så det gick inte så bra. Det kändes som man var där inne i ca 10 min, men upplevelsen var minnesvärd. Än idag passerar jag förbi där Nintendobussen stod och tänker ibland på minnet.

Redan på 90-talet, om inte tidigare, dök Nintendo-SM upp. Anordnat av Bergsala. En turné genom några av de största städerna i landet, där man korade en vinnare i varje stad som sedan möttes i en final, ibland Stockholm, ibland Göteborg.

Trots att jag numera var Sveriges troligen största spelsamlare, så hade jag inte mycket intresse av denna tävling. Förrän 2004. Tävlingen var nämligen ganska liten och okänd tills 2004 då Gamecube hade kommit och Bergsala ville visa upp och marknadsföra den nya konsolen.

Innan 2004 fanns det få regler, och vissa åkte runt och tävlade från stad till stad tills de vann. Men 2004 började tävlingen synas mer i media. Gamecube hade gjort sitt intåg med ett nytt Mario Kart-spel. Många tog nu tävlingen på stort allvar.

Nu började spelgrupper bildas av privatpersoner, de flesta vuxna. Särskilt en spelgrupp var snabbt stor och tongivande och dök upp i egentryckta tröjor med eget grupplogo på alla deltävlingar i landet och hejade högljutt på varann, nästan som fotbollsfans. Deras mål var att inom gruppen ta så många finalplatser de kunde och avgöra finalen sinsemellan, vilket lyckades ett år.

2005 skulle jag och min lillebror, som alltid varit bättre än mig på spel, tävla i Nintendo-SM. TV-spel var mitt stora intresse. Min bror var bara där som stöd. Han var dessutom en duktig jonglör, och i första omgången jonglerade han med tre bollar i ena handen samtidigt som han med andra handen enkelt spelade sig igenom första kvalspelet med bra resultat. Inte helt oväntat slog han sen enkelt ut både mig och alla i den största spelgruppen, som blev väldigt snopna. Så min bror tog sig till Stockholmsfinalen i Kulturhuset. Självt fick jag nöja mig med Sverige-rekord i Mario Kart och i ett till spel.

Mitt spelintresse har minskat rejält de senaste årtionden. Men jag har alltid hållt fast vid mina gamla favoriter bland de äldre spelen, såsom Zelda, samt alla nya Mario Kart, och än idag har jag kvar mitt gamla NES.